

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B. P. P. B. s. r. o., so sídlom P.**, IČO: X., právne zást. JUDr. J. B., advokátom, so sídlom F., proti žalovanému **R., spol. s r. o., so sídlom Š.**, IČO: X., právne zast. JUDr. A. Š. CSc., advokátom, so sídlom S., **o zaplataenie sumy 1 689,39 € (50 894,50 Sk) s prísl.,** na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. apríla 2009, č. k. 2 Cob 132/2008-167, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. apríla 2009, č. k. 2 Cob 132/2008-167 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 14. februára 2008, č. k. 25 Cb 156/2003-138 v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** okresnému súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 14. februára 2008, č. k. 25 Cb 156/2003-138 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 50 894,50 Sk spolu s 12,15% ročným úrokom z omeškania od 01. 02. 2000 do zaplataenia a trovy konania v sume 2 540,-- Sk a trovy právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu žalobcu v sume 16 871,50 Sk, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v sume 6 721,-- Sk v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na odôvodnenie rozsudku uviedol, že medzi účastníkmi konania došlo k platnému uzavretiu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola dodávka tepelnej energie do priestorov prenajatých žalovaným. Faktúrou č. 197/01 žalobca vyúčtoval žalovanému spotrebu tepelnej energie za IV. štvrťrok 2001 za 161,06 GJ v cene 50 894,50 Sk, pričom zo záverov znaleckého dokazovania vyplynulo, že vyúčtované

množstvo tepelnej energie bolo nižšie, ako by bolo množstvo tepla na tlmenú prevádzku (168,43 GJ). Žalovaný faktúru č. 197/01 dobrovoľne nezaplatil, preto okresný súd vyhovel žalobe v časti istiny v celom rozsahu, a to s poukazom aj na list žalovaného zo dňa 15. 10. 2002, v ktorom sa faktúru č. 197/01 zaviazal zaplatiť v splátkach. Keďže žalovaný sa so zaplatením kúpnej ceny dostal do omeškania, súd žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 12,15% ročne podľa ust. § 369 a § 502 Obch. zákonníka a v prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalovaným navrhnuté doplnenie dokazovania o výsluch svedkov a vykonanie kontrolného znaleckého posudku súd zamietol z dôvodu, že k funkčnosti vykurovacieho zariadenia sa vyjadril v znaleckom posudku znalec Ing. F. M. O správnosti záverov znaleckého posudku súd nemal pochybnosť, preto návrh na jeho preskúmanie prostredníctvom kontrolného znaleckého posudku považoval za neopodstatnený. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi ako úspešnému účastníkovi v konaní (jeho neúspech bol iba minimálny ohľadne nepriznanej výšky úroku z omeškania) priznal trovy konania, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku v sume 2 540,-- Sk a z trov právneho zastúpenia v sume 16 871,50 Sk podľa vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Zároveň žalovaného ako neúspešného účastníka v konaní zaviazal nahradiť štátu podľa ust. § 148 ods. 1 O. s. p. trovy konania v sume 6 721,-- Sk, ktoré vznikli zaplatením časti odmeny znalcovi zo štátnych finančných prostriedkov.

Proti tomuto rozsudku, a to vyhovujúcemu výroku o zaplatenie sumy 50 894,50 Sk s 12,15% ročným úrokom z omeškania od 01. 02. 2002 do zaplatenia a závislému výroku o trovách konania a výroku o povinnosti nahradiť štátu trovy konania, žalovaný podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 7. apríla 2009, č. k. 2 Cob 132/2008-167, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 175,26 € v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa sa dostatočne vysporiadal so zisteným skutkovým stavom a vec aj správne právne posúdil. Vo svojom rozhodnutí akceptoval závery znaleckého posudku, pričom znalec bol na námietky žalovaného uvedené v spise aj vypočutý na pojednávaní dňa 25. 09. 2007 a trval na svojich záveroch uvedených v znaleckom posudku. Odvolací súd preto považoval odvolanie žalovaného za právne

irelevantné a rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

Na základe podnetu žalovaného podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu mimoriadne dovolanie z dôvodu, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. apríla 2009, č. k. 2 Cob 132/2008-167 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 14. februára 2008, č. k. 25 Cb 156/2003-138 bol porušený zákon a ochrana práv a právom chráneným záujmov účastníkov konania nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že medzi prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom bola dňa 23. 02. 1998 uzavretá zmluva o nájme nebytového priestoru č. 275 (ďalej len „nájomná zmluva“), ku ktorej bol následne dňa 01. 11. 2000 uzavretý dodatok č. 2/2000. Na základe nájomnej zmluvy žalovaný mal v nájme nebytové priestory najskôr vo výmere 1341 m² a od 01. 11. 2000 vo výmere 756 m². Podľa článku III bodu 3.8 nájomnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že úhrada služieb a energií, vrátane dodávky tepla, bude vykonávaná na základe samostatných zmlúv, uzavretých medzi nájomcom a ich dodávateľmi a úhrady za poskytnuté služby a energie uhradí nájomca vlastným menom. Tvrdenie súdu prvého stupňa v odôvodnení rozsudku, že medzi účastníkmi konania došlo k platnému uzavretiu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola dodávka tepelnej energie do priestorov prenajatých žalovaným, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že zmluva o dodávke tepla podľa článku III. bodu 3.8. nájomnej zmluvy nebola nikdy uzavretá, čo konštatoval aj znalec Ing. F. M. v znaleckom posudku č. 02/2006. V spise sa nenachádza žiadny listinný dôkaz, ktorý by potvrdzoval konštatovanie súdu o platnom uzavretí kúpnej zmluvy. Navyše, podľa platnej právnej úpravy, nemohlo dôjsť k uzavretiu kúpnej zmluvy o dodávke tepelnej energie medzi účastníkmi konania konkludentne, pretože podľa ust. § 32 ods. 1 zákona o energetike č. 70/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov (v znení účinnom do 30. 04. 2002) zmluva o dodávke tepla musela mať písomnú formu (citované ustanovenie je kogentné a nemožno sa od neho odchyliť). Ďalej sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, vysloveným v rozsudku, ktorý výsluch svedkov a navrhnutý kontrolný znalecký posudok zamietol s poukazom na to, že k funkčnosti vykurovacieho zariadenia sa vyjadril znalec Ing. F. M.. Generálny prokurátor poukázal na to, že na pojednávaní dňa 14. 02. 2008 právny zástupca žalovaného navrhol vypočuť svedkov p. H.

a p. H., ktorí sa mali vyjadriť k funkčnosti sálavého podhľadového vykurovania v spornom období r. 2001. Podľa konštatovania znalca uvedené zariadenie malo zabezpečovať približne 43% objemu vykurovania. Znalec Ing. F. M. vykonal znaleckú obhliadku prenajatých nebytových priestorov dňa 28. 02. 2006 a zistil, že vykurovací rozvod s podstropnými teplovodnými sálavými panelmi, slúžiaci ako sálavé stropné vykurovanie, bol funkčný. Podľa názoru generálneho prokurátora znalec sa objektívne vyjadril k funkčnosti sálavého podstropného vykurovania v r. 2006, avšak predmetom sporu je dodávka tepelnej energie za IV. štvrťrok r. 2001, pričom v znaleckom posudku sa nenachádzajú žiadne iné vyjadrenia k stavu a funkčnosti vykurovacieho telesa v daných priestoroch v spornom období. Znalec preto nemohol posúdiť funkčnosť sálavého podhľadu vo IV. štvrťroku r. 2001, pričom dať relevantnú odpoveď na funkčnosť stropného sálavého vykurovania mohli práve žalovaným navrhnutí svedkovia, ktorí v spornom období boli zamestnancami žalovaného. Uviedol, že ide o vadu pri zisťovaní skutkového stavu veci, keďže súd prvého stupňa a ani odvolací súd v dôkaznom konaní nepostupovali v súlade s ust. § 120 O. s. p. a nevykonali dôkaz, ktorý mal poslúžiť k verifikácii právne významnej skutočnosti. Podľa ust. § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p. inou vadou je nesprávnosť zisteného skutkového stavu z pohľadu postupu súdu v dôkaznom procese. Nevykonanie žalovaným navrhnutých dôkazov malo podstatný vplyv na posúdenie oprávnenosti výšky uplatneného nároku, nakoľko podľa znaleckého posudku výkon sálavého podhľadu v priestoroch prenajatých žalovaným predstavoval 23 259 W, čo zodpovedalo približne 43% celkového objemu dodaného tepla. Rovnakého pochybenia ako súd prvého stupňa sa dopustil aj odvolací súd, ktorý bez ďalšieho sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa a jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Ďalej generálny prokurátor uviedol, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) platí zásada, že súdy svoje rozhodnutia musia odôvodňovať, pričom tento záväzok nemôže byť chápaný tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pretože v princípe sa súd vyššieho stupňa môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu, avšak nie arbitrárnym spôsobom, ako to urobil Krajský súd v Bratislave. V predmetnej veci sa odvolacie súdne rozhodnutie obmedzilo len na arbitrárne odôvodnenie, že sa „stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa“, avšak bez toho, aby sa odvolací súd čo len zmienil o námietkach odvolateľa v odvolaní

a zaujal k nim svoj názor. Poukázal na to, že rozsudok odvolacieho súdu nie je v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. odôvodnený najmä preto, že súd neuviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov. Taktiež nezdôvodnil, prečo sa nezaoberal odvolacími námietkami žalovaného, v dôsledku čoho je nepreskúmateľný a vadný, a teda nedošlo k naplneniu práva na súdnu ochranu reálnym obsahom. Súčasťou práva na spravodlivý proces je aj nevyhnutná nadväznosť medzi zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, ktorá sa musí prejavíť v odôvodnení rozhodnutia spôsobom upraveným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Ak tento vzťah z odôvodnenia nevyplýva, ide o rozhodnutie nepreskúmateľné, a teda o existenciu tzv. inej vady konania, ktorá je dovolacím dôvodom podľa ust. § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p. Podľa názoru generálneho prokurátora rozhodnutie súdu prvého stupňa zo dňa 14. 02. 2008, ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 07. 04. 2009 sú postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v dôsledku čoho navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. 04. 2009, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 14. 02. 2008 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava II. na ďalšie konanie.

K mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora sa vyjadril žalobca v podaní doručenom dovolaciemu súdu dňa 14. 07. 2010 a v podaní doručenom dovolaciemu súdu dňa 19. 07. 2010. Uviedol, že rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa sú vecne správne, pretože boli vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci, ktorý bol súdmi aj správne právne posúdený. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobca dodal žalovanému teplo a tento ho spotreboval (znalecký posudok č. 02/2006 znalca Ing. M.), pričom záväzok za dodané teplo žalovaný voči žalobcovi uznal (list žalovaného zo dňa 15. 10. 2002) a žalovaný nezaplatil žalobcovi za dodaný tovar žiadnu cenu. Na základe týchto podstatných a objektívne zistených faktov oba sudy správne rozhodli o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s príslušenstvom a trovami konania. Súdmi bolo správne rozhodnuté aj pre prípad, ak by aj „teoreticky“ neexistoval zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania, ako to namietal žalovaný, pretože právo na zaplatenie žalovanej sumy žalobcovi vzniklo voči žalovanému z titulu bezdôvodného obohatenia v súlade s ust. § 451 a nasl. Obč. zákonníka. Ďalej uviedol, že podľa jeho názoru dovolanie nie je prípustné podľa ust. § 238 ods. 5 O. s. p., pretože sa jedná o napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho

súdu v obchodnej veci o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. V čase podania žaloby na súde prvého stupňa v r. 2003 predstavovala minimálna mzda sumu 5 570,-- Sk, čo pri jej desaťnásobku je suma vyššia, ako predmet konania (50 894,50 Sk), ohľadom ktorého bolo podané mimoriadne dovolanie. Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ust. § 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že boli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania podľa ust. § 243e ods. 1, 2 O. s. p., ktoré bolo podané v lehote podľa ust. § 243g O. s. p., preskúmal mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 243a ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Podľa ust. § 243f ods. 1 O. s. p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa ust. § 243f ods. 2 O. s. p. mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo

- a/ vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení,
- b/ o podmienkach konania, o zastavení alebo o prerušení konania, alebo ktorými sa upravuje vedenie konania,
- c/ o dovolaní alebo o mimoriadnom dovolaní.

Podľa ust. § 243i ods. 2 O. s. p. v konaní o mimoriadnom dovolaní platia primerane ustanovenia o konaní na dovolacom súde (§ 242 až § 243d), ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Z vyššie citovaných ustanovení O. s. p. vyplýva, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné v prípadoch taxatívne uvedených v ust. § 243f ods. 2 O. s. p. V predmetnej veci nejde o žiadny z prípadov uvedených v ust. § 243f ods. 2 O. s. p. Ustanovenie § 238 ods. 5 O. s. p., na ktoré sa odvolával žalobca, neplatí pre prípad mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom podľa ust. § 243e až § 243j O. s. p. Generálny prokurátor je preto oprávnený podať mimoriadne dovolanie aj v prípade, ak napáda právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu v obchodnej veci o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy.

Dovolací súd zistil, že pre podanie mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora boli splnené zákonné podmienky podľa ust. § 243e ods. 1 O. s. p., pretože právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon a vyžaduje to ochrana práv a zákonom chránených záujmov právnických osôb a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. S poukazom na to, že v predmetnej veci sú splnené zákonné podmienky pre podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa ust. v § 243e ods. 1, 2 O. s. p. a § 243f/ ods. 1 O. s. p., dovolací súd právoplatný rozsudok odvolacieho súdu preskúmal v rozsahu napadnutom generálnym prokurátorom a ním uplatnených dovolacích dôvodov.

Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zásadám spravodlivého procesu vyplývajúcim z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) treba rozumieť tak, že v spojení so všeobecným procesným predpisom v konaní pred všeobecným nižším alebo i vyšším súdom, musí byť daná jeho účastníkovi možnosť vyjadriť sa nielen k vykonaným dôkazom (článok 48 ods. 2 Ústavy SR) a k veci samej, ale tiež označiť (navrhnuť) dôkazy, ktorých vykonanie pre zistenie preukázania svojich tvrdení pokladá za potrebné. Tomuto procesnému právu účastníka zodpovedá povinnosť súdu nielen o uplatnených návrhoch (vrátane dôkazných návrhov) rozhodnúť, ale tiež v prípade, že im nevyhoví, tak vo svojom rozhodnutí vysvetliť, z akého dôvodu (spravidla vo vzťahu k hmotnoprávnym predpisom, ktoré aplikoval a k právnym záverom, ku ktorým dospel na základe skutkového stavu veci) navrhnuté dôkazy nevykonal (ust. § 157 ods. 2 O. s. p.). Ak tak všeobecný súd neurobí, zaťaží svoje rozhodnutie nielen vadou spočívajúcou v porušení všeobecných procesných princípov podraditeľných pod vadu konania podľa ust.

§ 237 písm. f/ O. s. p., ale zároveň postupuje aj v rozpore s ústavnými zásadami vyjadrenými v článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Je pravda, že odvolací súd sa pri potvrdení rozsudku súdu prvého stupňa v princípe môže obmedziť na prevzatie jeho odôvodnenia, avšak nie arbitrárnym spôsobom, ako to v predmetnej veci urobil Krajský súd v Bratislave, ktorý sa vôbec nezaoberal dôvodmi odvolateľa uplatnenými v odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolací súd sa tiež stotožnil s námietkou generálneho prokurátora, že znalec Ing. M. sa v znaleckom posudku vyjadril k funkčnosti sálavého podstropného vykurovania v roku 2006 (28. 02. 2006), kedy vykonal obhliadku nebytových priestorov, pričom zo znaleckého posudku nevyplýva, či toto vykurovacie zariadenie bolo funkčné aj v IV. štvrtroku r. 2001, za obdobie ktoré sa žalobca domáha zaplataenia žalovanej sumy voči žalovanému. Relevantnú odpoveď by mohli dať žalovaným navrhnutí svedkovia, ktorí v rozhodnom období boli zamestnancami žalovaného. Súd prvého stupňa a rovnako ani odvolací súd vykonanie relevantných dôkazov (výsluch svedkov, príp. kontrolné znalecké dokazovanie) neumožnili, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia nevykonanie týchto dôkazov dostatočným spôsobom nezdôvodnili. Z práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa námietkami, argumentmi a návrhmi účastníkov na vykonanie dôkazov, majúcimi význam pre rozhodnutie vo veci samej. Dokazovanie okrem iného má tiež zodpovedať zásade rovnosti strán v konaní, resp. rovnosti šancí v konaní.

Po preskúmaní veci dovolací súd sa stotožnil s názorom generálneho prokurátora, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa náležitosti predpokladané ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných právnych ustanovení, ktoré použil, pričom dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Iba takéto odôvodnenie rozsudku je naplnením obsahu základného práva účastníka na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Vzhľadom na to, že odvolací súd (ale ani súd prvého stupňa) nepostupoval v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, Ústavy a Dohovoru, došlo k porušeniu základného práva účastníkov na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, článku 46 ods. 1 Ústavy v spojení s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a tým k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ust. § 243f ods. 1 písm. a/ O. s. p., pretože v konaní došlo k vade, uvedenej v ust. § 237 písm. f/ O. s. p. – žalovanému ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a zároveň aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ust. § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p. – konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na dovolacie dôvody ktoré dôvodne poukázal generálny prokurátor v odôvodnení mimoriadneho dovolania, hoci pri citovaní zákonných ustanovení ako dovolací dôvod výslovne označil len ust. § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p., avšak na stranách 5, 6 a 7 mimoriadneho dovolania uviedol a popísal aj dovolací dôvod podľa ust. § 243f ods. 1 písm. a/ O. s. p.

Relevantnou sa javí aj námietka generálneho prokurátora uvedená v mimoriadnom dovolaní, že tvrdenie súdu prvého stupňa (ktoré si osvojil aj odvolací súd), že medzi účastníkmi konania došlo k platnému uzavretiu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola dodávka tepelnej energie do priestorov prenajatých žalovaným, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným nebola uzavretá žiadna zmluva o dodávke tepla (ani písomná a ani ústna), čomu nasvedčuje aj vyjadrenie žalobcu k mimoriadnemu dovolaniu (doručené súdu dňa 14. 07. 2010), v ktorom žalobca pripúšťa, že ak by „teoreticky“ neexistoval zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania, tak žalobcovi voči žalovanému vzniklo právo na zaplatenie žalovanej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 nasl. Obč. zákonníka.

S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa ust. § 243b ods. 2, prvej vety a ods. 3 v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. rozsudok krajského súdu zrušil, a zároveň zrušil aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II. v napadnutej časti a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, keďže dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok krajského súdu, platia aj pre rozsudok okresného súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci (ust. § 243d ods. 1, tretia veta O. s. p. v spojení s ust. § 243i ods. 2 O. s. p.).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 13. októbra 2010

JUDr. Beata Miničová v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová